

DE GEKWETSTE VOGEL

Er was eens een kleine vogel die zijn vleugel had gebroken en dus niet vliegen kon. Elke ochtend trokken zijn ouders er op uit om eten te zoeken voor de kleine: “Blijf maar lekker in het nest, later als je weer genezen bent kun je gaan vliegen.” De nestgenootjes zweefden al door de blauwe lucht en vlogen van boom tot boom. Wat een avontuur! Wanneer ze 's avonds terugkwamen in het nest was het een gesnater en gekwebbel van jewelste! De kleine vogel kon alleen maar luisteren en voelde zich dan ook heel eenzaam en lusteloos.

Op een dag, toen het weer alleen was achtergebleven, begon het vogeltje hartverscheurend te snikken. Maar plots klonk er vlakbij een stem: “Ween niet, mijn vriend, ik zal je leren zingen!” Het was een zangvogel; en die leerde hem de noten van een klaagzang die zijn lijden beter tot uiting bracht dan alle tranen. De hele nacht droomde het vogeltje van het lied van de zangvogel. 's Anderendaags herhaalde hij het trieste lied steeds weer...

Maar plots hoorde het een tweede melodie, bovenop de zijne. Een zanglijn die zijn eigen lied een blijere klank gaf. Het vogeltje stopte met zingen en herkende de stem van zijn vriend van de dag ervoor.

Wat is deze vrolijke zang? vroeg het.

Dat is de melodie van de hoop, die zingt over het geheim van de vreugde in het leven. Wil je het leren?

Waarom zou ik dat leren? antwoordde het vogeltje, ik ben immers zo ongelukkig!

Luister, zei de zangvogel, mijn lied neemt je lijden niet weg. Het is als een andere melodie die met jouw lied een akkoord kan vormen. Luister, en zing met me mee.

De hele dag, en ook de volgende dagen, zongen het vogeltje en de vriendelijke zangvogel in harmonie. Onuitgegeven, nog nooit gehoorde melodieën over blijdschap en leven, droefheid en ongeluk. “Maar het mooiste, zo zei het kleine vogeltje, is wanneer elkeen zingt en zijn lied in harmonie brengt met de muziek van de zangvogel!”

De dagen vlogen voorbij. Het vogeltje was genezen voor het dit echt beseftte. De vleugel, hoewel nog broos en teer, was toch sterk genoeg om te leren vliegen. Nog één week, en het zweven en vliegen en duiken en reizen zou beginnen!

Op een ochtend, toen het vogeltje zich neerzette op een tak in de zon, hoorde het geween...

“Ween toch niet mijn vriend, zo sprak het, ik wil met jou samen zingen!”

En op zijn beurt begon het de andere vogel te troosten met zijn heldere tonen in volslagen harmonie.